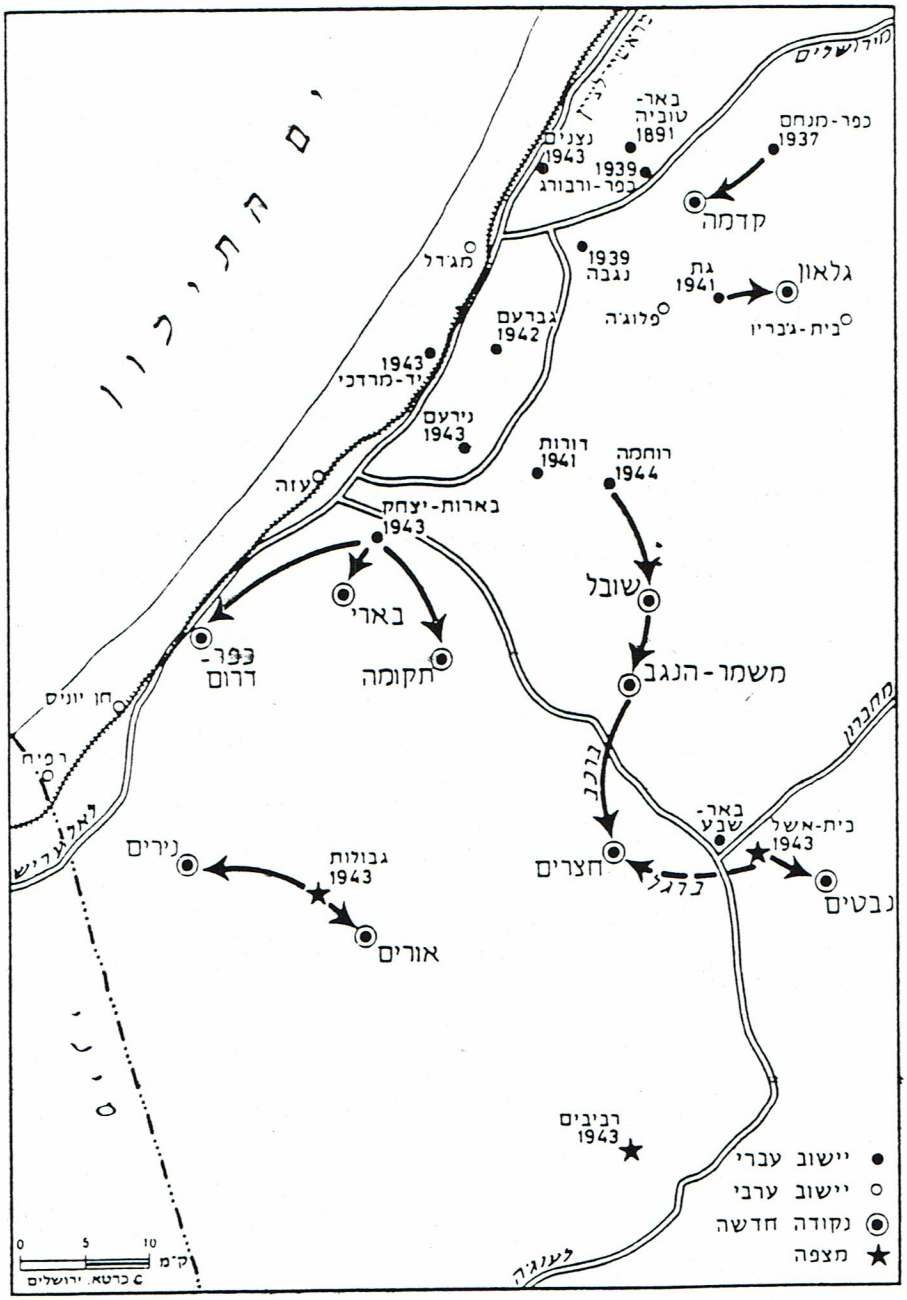
בס"ד

יום ג', כ"א בתשרי תשנ"ז (24 בספטמבר)

- הקמת 11 "שבעים חדשים בגורל בלילה אחד - מובן שבה/מובן יומם הכפורים - כולם בצמוד בנגב, במבצע ניצב מול התנחלות בשטחים הפרטי - בשנת תש"ג (1946)
ר' המפה כאן, והסיפור בצד המעורך.

רבוק 50
שנה, ולא
ג"נת טוב!

מפת העלייה של 11 הנקודות בליל ה־5/6 באוקטובר 1946.

יום נעים!

בס"ד

יום ג' כ"א בתשרי תשנ"ז (24 בספטמבר)

הקמת אחד־עשר היישובים

רעיון הקמתן של אחת־עשרה הנקודות הועלה עם פרסום תוכנית החלוקה המצמצמת של מוריסון־גריידי ביולי 1946. התגובה היהודית נועדה להקים 'עמדות', שיהפכו במרוצת הזמן לנקודות יישוב מבוססות. אחת־עשרה העליות ביום אחד היו מבצע שלא היה כדוגמתו בתולדות ההתיישבות בארץ עד אז. במשך כמה חודשים ריכז מטה מצומצם, המשותף למוסדות המיישבים ול'הגנה', את האמצעים לביצוע התוכנית הגדולה. המעמסה הכספית נפלה על הקרנות הלאומיות — הקרן הקיימת לישראל וקרן היסוד, וגורמים רבים סייעו לביצוע, כמו חברת 'מקורות', 'סולל בונה' ועוד. ייחודו של המבצע היה הסודיות שאפפה אותו וגורם ההפתעה.

הידיעה על העלייה נמסרה לאחד־עשר גופים התיישבותיים מכל הזרמים, שרובם ככבר ישבו במושבות כפלוגות־עבודה, ומיעוטם עדיין כגרעיני־נוער במסגרת הפלמ"ח. על כל גוף הוטל להתכונן מיד לעלייה להתיישבות בנגב, ולהכין פלוגה בת 25 חברים וחמש חברות, שתהווה את החלוץ ליישוב החדש. גם המתיישבים עצמם לא ידעו מהו מקום התיישבותם, ורק יומיים לפני התאריך שנקבע, מוצאי יום־הכיפורים תש"ז (ליל 5-6 באוקטובר 1946), הגיעו כל הגופים לניר־עם ומשם פוזרו לפני הצום אל נקודות המוצא, שבהם היו מרוכזים כבר הציוד והאספקה. העולים התרכזו ביישובים ותיקים יותר, הסמוכים למקום התיישבותם:

ברוחמה — העולים לשובל ולמשמר־הנגב.

בבארות־יצחק — העולים לבארי, לכפר־דרום ולתקומה.

בגבולות — העולים לנירים ולאו"ם.

בבית־אשל — העולים לנבטים ולחצרים.

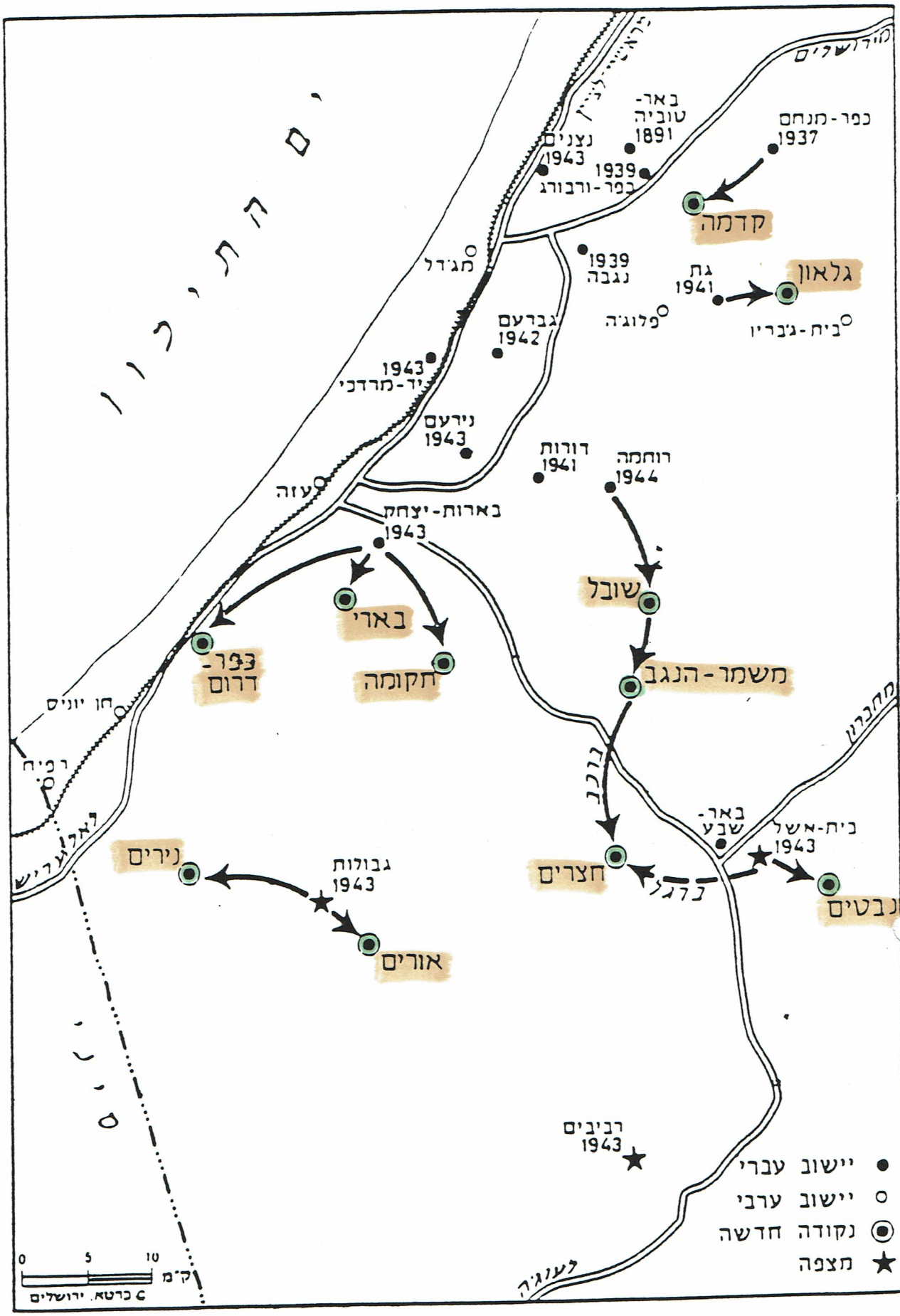
בכפר־מנחם ובגת רוכזו העולים לשני היישובים הנותרים, קדמה וגלאון, המצויים מחוץ לאזורנו.

בכל אחת מנקודות־המוצא כונסו עשרות חברים מיישובים ותיקים, שהתגייסו לעזרת הפלוגות בהקמת היישובים החדשים. עם רדת החשכה, בתום הצום, הוחל במבצע. בחצות הלילה יצאו השיירות לנקודות היישוב החדשות. המרחק מנקודות־המוצא ליעדים לא היה שווה, ובכמה מקומות הגיעו המשאיות ליעדיהן רק עם שחר, כשהן עושות דרכן על הכבישים הגרועים, ובעיקר בדרכי־עפר המוסתרות מעין השלטונות. הדרך בין בית־אשל לחצרים עברה בתוך באר־שבע הערבית וסמוך לתחנת־המשטרה, ולפיכך נמנעו מלעבור בה. המשאיות נושאות הצריפים הגיעו לחצרים ממערב — מבארות־יצחק, והעולים שיצאו מבית־אשל עמסו על גביהם את עמודי־הגדר, גלילי־תיל, אוהלים, כלי־עבודה ושקים, ויצאו למסע בן חמש שעות ברגל, כשהם עוקפים את באר־שבע בוואדיות. עם שחר הגיעו למקום והחלו בהצבת הגדר ובהקמת האוהלים. בכל יישוב נבנו שני צריפי־מגורים, צריף חדר־אוכל, ביתני שירותים מפח, שתי עמדות שקים וגדר־תיל מקיפה. במרכז היישוב הוקם מגדל־עץ קטן ועליו מכל־מים המכיל ארבעה מטרים מעוקבים. את המים, לשימוש ביתי בלבד, הביאו מנקודות יישוב שכנות.

לאחר יום העלייה נותרו בכל נקודה 30 איש. רוב המתיישבים היו צעירים ומעטי ניסיון חקלאי ומשקי. המאבק בתנאי הנגב היה קשה, אולם כמה גורמים עמדו להם: הרוח החלוצית; הארגון המופתי של אספקת מי־שתייה ממרחקים; העזרה הרפואית, המשותפת לכמה יישובים במקום אחד; עבודות ההכשרה, שבוצעו מטעם המוסדות המיישבים בקרקעות קק"ל שמסביב לכל נקודה; עבודות במחנות־הצבא על גבול הנגב, שהומצאו למתיישבים באמצעות 'סולל בונה'; משאיות שנרכשו עבור עבודות־חוץ, והתעשיות הקלות שהוקמו בידי כמה מארגוני המתיישבים.

על החקלאות בכל נקודה היתה פקוחה עינה של תחנת הניסויים החקלאית ברחובות. היא שהכינה את התוכניות, קבעה את דרכי העיבוד והתאימה את הגידולים לסוגי הקרקע השונים. שליחים ממשקים ותיקים בארץ עזרו והקנו למתיישבים החדשים מנסיונם החקלאי. שאלת־השאלות היתה כמובן בעיית המים. בלא מים היה ברור שהמאבק לא יוכתר בהצלחה. נקודה נוספת שהקשתה: פיזורן של חלקות הקרקע השייכות ליישוב אחד במרחב גדול־יחסית.

יום נעים!

: העלייה של 11 הנקודות בליל ה־5/6 באוקטובר 1946.